

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Circa loca sacra.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

personas Ecclesiasticas ad Iudicium seculare trahendo, vel iisdem vigilia imponendo, de qua re agi solet in *tractatu de immunitate personarum Ecclesiasticarum*. Tertio, per rapinam & furtum, de quibus in *tractatu de Restitutione*, & nos quæ sufficiunt l. 2. *Method. conf. cap. 8. §. 2.* explicuimus. Quarto, per actiones venereas, de quibus in sexto Præcepto differitur, quæque nos breviter ibidem c. 7. §. 5. à num. 30. attigimus, quantum scilicet necessarium pro Confessoribus iudicavimus; quibus tamen adde sequentem resolutionem.

3. Nudius tertius Græcus Sacerdos uxoratus, quæsit à me, An ipse si aliam à sua cognosceret, præter adulterium, contraheret peccatum sacrilegij eo, quod sacro Ordine initiatus contra castitatem peccaret. Respondi, si Sacerdos Græcus in ipsa ordinatione votum hoc nullo pacto emittit, nequaquam contraheret. Ratio fuit, quia ideo Sacerdos sacrilegium turpibus vacando, contrahit, quia siue explicite, siue implicite in receptione sacri Ordinis emittit votum castitatis, sequæ hoc pacto sacrum reddit, id quod non est, si voti obligationem secundamus ita Castro Pal. l. c. p. 3. §. 2. n. 2. circa finem: sed Sacerdos Græcus nullum ejusmodi votum, ut supponimus, emittit, ergo, &c. Dicere enim eum certò emittere votum non tangendi alias præter uxorem, esset gratis loqui, & ego ab aliquibus hujusmodi Græcis id sciscitatus, nihil certi habere potui, quare si tibi Sacerdoti Græco idem dubium sit, an à te id votum emissum fuerit, te votum non obligat, ut universim de votis dubiis supra, lib. 1. cap. 3. §. 7. v. *Votum*, notavimus.

Nec obstat primò, hoc apud Græcos æstimari passim sacrilegium. Nec obstat secundò ejusmodi Sacerdotes, uxore extincta, aliam ducere nullatenus posse. Nam ad primum respondeo, æstimari latè sacrilegium propter gravem circumstantiam non propter speciei diversitatem. Ad secundum, non posse aliam ducere, vi præcepti prohibentis in Sacerdote Bigamiam, non ex vi voti, &c.

4. Hanc resolutionem quidam Doctor minùs approbavit: asserbat enim Sacerdotem Græcum statui Sacerdotali addictum multò magis suum statum per fornicationem, etiam abstrahendo à voto, coquinare, quàm per pollutionem, seu effusionem seminis polluat Ecclesia benedicta, quamvis non consecrata: ergo saltem ex hoc capite sacrilegè se gerit. Confirmabat primò, quia per Aragonium l. 2. §. 88. art. 7. ad finem, & Henriquez l. 5. c. 5. n. 6. Religiosus fornicans non solum debet confiteri fornicationem & votum absolute, sed etiam votum solemne professionis, quia à Religioso non læditur votum quomodocunque, verum etiam status Religiosus ergo cum à Sacerdote Græco lædatur status Sacerdotalis, idem erit dicendum.

5. Sed respondi, verum esse ab ejusmodi Græco commaculati sacrum Sacerdotis statum, at intra latitudinem eandem, quâ Christianus lædit suum statum hominis baptizati, id est, hominis participantis Sacramenta à Christo Domino instituta; sed qui non adest votum, non est læsio adversus aliam peculiarem virtutem Religionis, sed solum est notabiliter gravior: cum ergo circumstantia etiam notabiliter aggravantes non constituent diversam speciem, (unde non sint specialiter ex probabili sententia consistenda) ideo nec in casu nostro nova sacrilegij species enascitur. In violatione Ecclesiæ non est mirum inveniri sacrilegium, quia specialis & expressa prohibitio facta in honorem loci sacri transfert illam turpem actionem ad novam speciem: quam prohibitionem specialem in Græco Sacerdote non invenimus. Ad confirmationem respondeo, Aragonium & Henriquez ideo putasse Confessori aperiendum (in casu, de quo loquuntur) statum Religiosum, quia putaverunt circumstantias notabiliter aggravantes esse clavibus speciatim subjiciendas, quam nos sententiam non sequimur.

Sacrilegium circa loca sacra: remissivè.

6. De hoc item ea, quæ ad sufficientem cognitionem

non pertinent, alibi melius disputantur. Tripliciter enim citò loca sacra sacrilegij labem quis contrahit. Primò, si cum; qui sacrilegium invenit in loco sacro, violenter, vel per fraudem extrahat ab eo loco; Secundò, si in iisdem sacris locis strepitum forensium vel mercatum adhibeat; Tertio, si quis veneras actiones in iisdem locis exercet, de prioribus agitur in *tractatu de Immunitate*; de tertio in *sexto præcepto*; de quo nos in *Meth. conf. lib. 2. cap. 7. §. 5. à n. 35.* satis multa deservimus.

Sacrilegium circa res sacras.

7. Cum variae sint res sacre, variae & erunt hujus sacrilegij species. Quatuor enumerat S. Thomas 2. 2. q. 99. art. 3. Primò, Sacramenta. Secundò, vasa sacra, sanctas Imagines, Reliquiasque Sanctorum. Tertio, ornamenta Ecclesiæ & ministrorum ejus. Quarto, bona temporalia Ecclesiastica in sustentationem Ecclesiæ ministrorum deputata. Scriptura sacra, sacraque ceremonie ad secundum caput reduci commodè possunt. Qui igitur malè, & irreverenter erga hæc se gerit, sacrilegè peccat, quia irreverentia illarum in Deum, qui in iis ritibus, & sacris colitur, tandem redundat.

8. Duo hæc sunt notata digna. Primò: An qui conculat sacratissimam Eucharistiam sit propriè sacrilegus? Ratio disputandi est, quia sacrilegium est rei sacre, hoc est, rei Domino deputatæ violatio: At Eucharistia non est rei Domino deputata, sed ipsemet Dominus: ergo ejusmodi concussio erit quidem atrox irreligiositas, non verò propriè sacrilegium. Respondeo. Communis sententia sentit esse propriè sacrilegium, ita Caiet. 2. 2. q. 99. art. 1. & 3. dub. 6. Lessius lib. 2. loc. c. 46. dub. 3. num. 13. alique, quia Eucharistia, licet Deum Dominum continet, est tamen signum gratiæ sanctificantis; est enim Sacramentum: quare prædicta injuria non videtur facta seu exercita immediate circa ipsum Dominum (cum ipse ibi sit invisibilis) sed irrogata ipsi signo visibili Deum significanti, & continenti.

9. Secundò. An qualibet bona Ecclesiastica læsa constituant sacrilegium? Respondeo nequaquam: sed solum ea, quæ aliquo modo sacra sunt, atque in Dei cultum ordinantur: Hæc solent esse bona, quæ destinata sunt ad Ecclesiæ servitium, & ad ejus ministrorum, ut tales sunt, sustentationem. Quare alia bona patrimonialia, vel quocumque alio seculari titulo possessa ab Ecclesiastico, cum non sint verè sacra, locum hæc non speriuntur.

10. Quid, si quis sibi retineat legata vel hereditates, & similia Ecclesiis pro dicto servitio relicta, contrahit præter malitiam injustitiæ malitiam sacrilegij dum non solvit? Respondeo cum Castro Pal. l. c. §. 2. num. 1. contra Valent. & Less. *ibid.* citat. solum injustitiæ, quia donec Ecclesia ea possideat, non sunt sacra: antea enim solum videntur remota destinata ad Ecclesiæ servitium, quæ remota destinatio non videtur esse satis ad rem propriè constituendam.

11. Quid, si quis Decimas non solvat? Respondeo cum Castro Pal. *ibid.* nec hunc fore propriè sacrilegum, sed tamen præter injustitiam incidere in peius crimen, nempe in irreligiositatem, seu irreverentiam immediate contra Deum: ita Deum *ibid.* Ratio est, quia solutio Decimarum est ordinata in recognitionem supremi dominij Dei, ergo eas negans, obtristat Deum recognoscere, quod est nolle exhibere cultum Deo debitum: sicuti si quis jussus legitime aliquo actu Deum venerari, illum venerari negligeret.

An temporis violatio constituat aliquando sacrilegium propriè dictum.

12. Uto verbo. Tempus, estne objectum sacrilegij? v. g. qui die festivo, vel tempore Quadragesimæ, &c. peccaret, contraheretne speciem sacrilegij? Respondeo, de hac re me dixisse in *opusculo Meth. Confess. lib. 2. cap. 7. §. 5. numer. 40.* ubi resolvi non contrahere: addidi tamen contrahi non raro posse culpam irreligiositatis contra